

ทองตก

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๙
ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “บารมี ๑๐ ทศกับการภาวนา”

กราบนมัสการหลวงพ่อกี่เคารพ ผมมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการภาวนาที่ต้องมีบารมี ๑๐ ทศ เต็มเปี่ยมหรือไม่จึงจะภาวนาให้เห็นผล เนื่องจากญาติของกระผมไปปฏิบัติธรรมที่ที่หนึ่ง แล้วได้มีโอกาสเจอกัน เขาเห็นผมภาวนาอย่างจริงจัง เขาก็บอกว่า ที่สถานปฏิบัติธรรมที่ญาติของผมไป เขาเน้นเรื่องบารมี ๑๐ ทศ โดยยกตัวอย่างพระพุทธเจ้าว่าท่านบำเพ็ญบารมีจนกระทั่งตรัสรู้ สวรรคต วาจาให้เรียบร้อย แต่เรื่องภาวนาให้ไปภาวนากันเองตามอัธยาศัย ไม่ได้เน้นเรื่องการภาวนาเป็นจริงเป็นจัง แต่ว่าเน้นเรื่องต้องบำเพ็ญบารมี ๑๐ ทศต้องบริสุทธิ์จริงๆ และเตือนผมว่า ถ้าไม่มีบารมีเต็มเปี่ยม การภาวนาจะไม่มีทางเกิดผล แต่ถ้าบารมี ๑๐ ทศเต็มก็จะไปเกิดเป็นเทวดา และเมื่ออยู่บนสวรรค์ก็จะมีพระพุทธเจ้าหรือพระสาวกมานำทางไปเอง

กระผมฟังแล้วจึงไปพักหนึ่งเลย อ้าว! แล้วเราจะไปไหนวะ อ้าว! แล้วเราจะไหวหรือเปล่านี้ แต่ก่อนผมทำอะไรผิดศีลหลายอย่าง อย่างที่คนสมัยนี้คิดว่าเป็นเรื่องธรรมดา เช่น การโกหก ฆ่ามด ฆ่ายุง กินเหล้าเฮฮากับเพื่อนฝูง แต่ว่าด้วยการเริ่มศึกษาธรรมะและประวัติของครูบาอาจารย์ กระผมจึงเริ่มเข้าใจว่า ถ้าไม่ถือศีลอย่างจริงจังและไม่ภาวนา ก็ละเหาะอยู่อย่างนี้ ก็เลยเริ่มถือศีลอย่างเคร่งครัดและภาวนาอย่างจริงจังทุกวัน วันละไม่ต่ำกว่า ๒-๓ ชั่วโมง

แต่พอได้ฟังญาติของผมบอกแบบนี้ ผมเกิดความสงสัยมาก และกลัวมากกว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไร หรือต้องทำบารมีเป็นทุนก่อนถึงจะภาวนาได้ กระผมจึงกราบขอความเมตตาคำชี้แจงจากหลวงพ่อด่วนครับ

ตอบ : คำว่า “บารมี ๑๐ ทศ” กรณีนี้มันเป็นข้อเท็จจริง มันเป็นข้อเท็จจริงของพระโพธิสัตว์ มันเป็นข้อเท็จจริงของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ท่านจะตรัสรู้ ท่านต้องมีบารมี ๑๐ ทศ ท่านบารมี ศีลบารมี สัจจบารมี บารมี ๑๐ ทศ มันต้องเป็นพระพุทธเจ้า

ทีนี้ถ้าพระพุทธเจ้าทำอย่างนี้ถูกต้องไหม ถูกต้อง พระพุทธเจ้าทุกองค์ต้องเป็นอย่างนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ องค์ต้องสละลูกสละเมีย ต้องสละขนาดนั้นนะ ถ้าไม่สละลูกสละเมีย อย่างไรมันก็ติดข้องไปในใจ

พระเวสสันดรฯ มาสละกัณหา ชาลี พอเวลาสละไปแล้ว พอสละลูกสละเมีย สุดท้ายแล้วเทวดามาขอนางมัทรี นั้นนะเพราะรู้ว่าต้องสละ พอสละไปแล้ว นี่ไง สิ่งทีสละ นี่ในพระไตรปิฎกหรือในบาลีศึกษากันมาเป็นแบบนี้ ในสังคมของเรา เราก็เชื่อกันแบบนี้

ฉะนั้น บารมี ๑๐ ทศประเสริฐใหม่ ประเสริฐ ประเสริฐมากๆ แล้วคนที่ทำได้แบบนี้ เห็นไหม คุณสิ มีลูกศิษย์มากที่เขามาหาเรานี้ละ จะมาปรึกษาว่าเขาปรารถนาพระโพธิสัตว์ๆ เด็กๆ ก็มีนะ ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า เขาจะสละทานของเขา เขาจะเป็นหัวหน้าพาคนไปทำบุญของเขา เขาคิดของเขาอย่างนั้น เขาปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ ถ้าปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ ทำอย่างนั้นถูกต้องไหม ถูก พระโพธิสัตว์

แต่เวลาทำอย่างนั้นไป หลวงปู่มันก็ปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ หลวงปู่มันนี่ หลวงปู่มันท่านปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้านะ หลวงปู่เสาร์ปรารถนาเป็นพระปัจเจกพระพุทธเจ้า เวลาปรารถนาไปแล้ว เวลาปรารถนา ถ้าพูดถึงคนที่ปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์นะ แล้วได้สร้างบารมีมามากมหาศาล เกิดมานี้จะ โอ้โฮ! อำนาจความสุข มันจะมีลาภมีทุกอย่างพร้อมไปหมดเลย แล้วท่านต้องสร้างต่อของท่านไปเรื่อย

แต่ถ้าอย่างเรานี้ อย่างเราตอนนี้เราจะปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์บ้าง เราก็เริ่มอธิษฐานตอนนี้ แล้วเราก็เป็นพระโพธิสัตว์แบบเริ่มต้น แสงนี้น้อยกว่าหิ้งห้อยอีก แสงตื้นนิดนึง จะตายอะไรก็ผิดหมด เวลานั้นภาวนาไปนะ โอ้โฮ! จิตลงเป็นสมาธิเป็นฌานนะ จะรู้สัตว์ชนสัตว์ เขาจะเล็งญาณ เขาจะแบบว่ามีอภิญญา จะรู้วาระ จะรู้เรื่องโชคชะตา จะอยู่อย่างนั้นนะ แล้วตายผิดๆ ทั้งนั้นนะ ถ้าพระโพธิสัตว์เริ่มต้นอย่างเรานี้ พระโพธิสัตว์เริ่มต้นอย่างนี้ ทายไปผิดหมดละ ทายไปไม่ถูกสักอย่าง แต่ถ้าพระโพธิสัตว์ที่ท่านสร้างอำนาจวาสนามาก แล้วบารมีท่านเยอะ ท่านจะมองอะไรเห็นชัดเจนของท่าน นี่พระโพธิสัตว์ยังมีเป็นชั้นๆ นะ

แล้วหลวงปู่มันท่านปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์เวลาท่านภาวนาไป พอจิตสงบ พระโพธิสัตว์ได้แต่ฌานสมาบัติ เข้าอริยสังข์ไม่ได้ ถ้าเข้าอริยสังข์ไปแล้วมันจะตัด ตัดความเป็นพระโพธิสัตว์ไป ถ้าเข้าถึงอริยสังข์มันจะเป็นโสดาบัน ถ้าโสดาบันเกิดอีก ๗ ชาติ พระโพธิสัตว์ต้องเกิด ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย แล้วเป็นพระโสดาบันมันอีก ๗ ชาติ มันเข้ากันได้ไหม มันเป็นไปได้

ฉะนั้น พระโพธิสัตว์จะเข้าถึงอริยสังข์ไม่ได้ พระโพธิสัตว์จะเข้าได้แต่อภิญญาเท่านั้น ได้แต่ฌานโลกีย์ แต่ไม่เข้าสู่อริยสังข์ ถ้าเข้าสู่อริยสังข์ ถ้าเข้าสู่อริยสังข์เป็นพระโสดาบันก็อีก ๗ ชาติ ถ้าสิ้นกิเลสไปจบแล้วเป็นพระโพธิสัตว์ได้อย่างไร นี่ถ้าพระโพธิสัตว์แล้วไม่เข้า

ฉะนั้น เวลาหลวงปู่มันท่านภาวนาไป ท่านบอกท่านภาวนาจิตสงบแล้วก็พิจารณากาย พิจารณากายก็เป็นทฤษฎีไป พิจารณากายนี้เป็นธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่

มีอยู่แล้ว ใครๆ ก็เข้าใจได้ แต่ด้วยอำนาจวาสนาอันนั้นละ ด้วยอำนาจวาสนาว่าเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านพิจารณาไปแล้วออกมาไม่มีอะไรเลย ก็เหมือนกับเราจิตสงบแล้วเข้าไปรู้ไปเห็น ไปรู้ไปเห็นก็เห็นนิมิตต่างๆ มันไม่เข้าสู่อริยสัจ แล้วพอท่านออกจากสมาธิมานี้ เอ! ภาวนาแล้ว มันไม่พัฒนาขึ้น มันไม่ดีขึ้น มันเป็นเพราะอะไร มันเป็นเพราะอะไร ก็ค้นคว้าหาตัวท่านเอง ไปปรึกษาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่เสาร์บอกว่า “ท่านมีปัญญาเยอะ เราแก้ท่านไม่ได้” สุดท้ายท่านก็ค้นคว้า “อ้อ!”

สุดท้ายท่านลาพระโพธิสัตว์ การลานั้น ต้องจิตสงบลึกๆ แล้วเข้าไปลาในนั้น พอลาพระโพธิสัตว์ เพราะใช้ปัญญาไตร่ตรองอยู่หลายวันนะ ถ้าเราจะเป็นพระโพธิสัตว์ก็ต้องสร้างบุญ สร้างกรรม ต้องสร้างอำนาจวาสนาต่อไปอย่างนี้ นี่ยังไม่ถึงบารมี ๑๐ ทัศนะ หลวงปู่มันยังไม่ถึงนะ กี่ แล้วพระพุทธรูปเจ้ายังไม่พยากรณ์ด้วย มันต้องพระพุทธรูปเจ้าพยากรณ์ข้างหน้านู่น การว่าพระพุทธรูปเจ้าพยากรณ์แล้วจะกลับไม่ได้ แต่ยังไม่พยากรณ์ ท่านพิจารณาของท่าน นี่หลวงตาท่านเล่า เพราะท่านเล่าให้หลวงตาฟัง หลวงตาท่านก็มาพูดให้ลูกศิษย์ฟังอีกทีหนึ่ง เราก็ได้ฟังมาจากหลวงตา

ท่านบอกว่าท่านพิจารณาว่า ถ้าเป็นพระโพธิสัตว์ก็ต้องสร้างอำนาจวาสนาบารมีไป สุดท้ายแล้วนะ มันยังต้องอีกยาวไกลแค่ไหนก็ไมรู้เพราะพระพุทธรูปเจ้ายังไม่ได้พยากรณ์เลย แล้วกว่าพระพุทธรูปเจ้าจะพยากรณ์ ไปอีกนะ พอไปแล้ว เวลาสำเร็จเป็นพระพุทธรูปเจ้าก็เป็นพระอรหันต์ ถ้าในปัจจุบันนี้ อริยสัจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมณโคดมของเราท่านตรัสรู้แล้ว มันมีอริยสัจอยู่แล้ว ถ้าเราขวนขวาย เราขวนขวาย เราประพฤติปฏิบัติตามความจริงเข้า ถ้ามันถึงสิ้นกิเลส เราก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน

คือว่าเป็นพระอรหันต์ในปัจจุบันนี้ กับรอไปเป็นพระอรหันต์ในอนาคตอีกนานไกล นี่ท่านพิจารณาตรงนี้ไง ท่านพิจารณา ถ้าท่านสิ้นกิเลส ท่านก็เป็นพระอรหันต์ เพราะสาวกสาวกจะเป็นพระอรหันต์ก็คือพระอรหันต์ ก็สิ้นกิเลสเหมือนกัน แต่ถ้าจะตรัสรู้เองโดยชอบก็ต้องสร้างอำนาจวาสนาบารมีไป คือไม่ฟังใคร ต้องรู้ค้นด้วยตัวเอง ก็ต้องยาวไปอีก อีกยาวไกลมาก อีกยาวไกลมากเพราะอะไร เพราะพระพุทธรูปเจ้าต้องพยากรณ์ ๔ อสงไขยอย่างน้อย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย คือนับไม่ได้ ภพชาติ นับไม่ได้ถึง ๔ ครั้ง นี่ ๔ อสงไขยๆ

สุดท้ายแล้วท่านก็ลาความเป็นพระโพธิสัตว์นั้น แล้วท่านก็ประพฤติปฏิบัติของท่าน ท่านสำเร็จไปแล้ว ท่านสำเร็จแล้วท่านทะลุปรุโปร่งหมด เพราะท่านได้สร้างอำนาจวาสนามาขนาดนั้น คุณ ความรู้ของท่านถึงได้กว้างขวาง ความรู้ของท่าน ท่านถึงได้มาทรมาน ได้มาสร้างศาสนาทายาทในกึ่งพุทธกาล ตั้งแต่หลวงปู่แหวน หลวงปู่พรหม หลวงปู่ขาว หลวงตา หลวงปู่ตื้อ นี่พระอรหันต์ทั้งนั้น ท่านสร้างพระอรหันต์ เพราะอะไร เพราะท่านมีอำนาจวาสนาบารมีท่านถึงสร้างพระอรหันต์ได้ ใช้อย่างพวกเรา ขอให้ภาวนาจริงจังขึ้นมาเถอะ มันถึงจะได้ ถ้าได้ขึ้นมา เห็นไหม

ทีนี้คำว่า “บารมี ๑๐ ทศดีใหม่ บารมี ๑๐ ทศจำเป็นใหม่”

สุดยอด สุดยอด แต่สุดยอดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สาวกสาวณะเราไม่ถึงกับว่าต้องบารมี ๑๐ ทศใด คำว่า “บารมี ๑๐ ทศ” พระเวสสันดรอย่างนี้ พอไปถึงพระเวสสันดรปั๊บ ทางอีสานเขาแห่บุญพระเวสๆ เพราะอะไร ก็นี่ไง บารมี ๑๐ ทศ

เวลาพระเวสสันดรโดนขับจากราชวังไป แล้วพอไปแล้วเทวดาก็มาขออีกนะ สละทานจนเขารับไม่ได้ พอเข้าไป ชูชกก็ไปขอกันหา ซาลี่ เทวดาก็มาขอนางมัทรี สุดท้ายแล้วเสียสละหมดนี่บารมี ๑๐ ทศ สุดท้ายแล้วก็คืนเมืองไป แห่พระเวสมันก็เป็นประเพณี เสียสละก็เสียสละจริงๆ นะ ไม่ใช่แห่พระเวส แห่พระเวสก็ไปเอาคำมาเท่านั้นละ ใ้ฉันมันก็เป็นประเพณีวัฒนธรรม นี่พูดถึงว่าบารมี ๑๐ ทศ

เราจะบอกว่า บารมี ๑๐ ทศจะเกิดกับใคร จะเกิดอย่างไร บารมี ๑๐ ทศเกิด ๑๐ ชาติ แล้วนี่บอกจะสร้างบารมี ๑๐ ทศ ที่เขาบอกต้องสร้างบารมี ๑๐ ทศถึงจะภาวนาได้ เน้นย้ำนี้

เราไม่อยากจะทำให้มันเป็นเรื่องทูลจริตเกินไป แต่ถ้ามันคิดว่าเป็นวัฒนธรรม อำนาจวาสนามีเท่านั้น เขาบอกว่าเราจะสร้าง มันก็เหมือนกับทางทิเบต ทางทิเบตเวลาเขาภาวนาอย่างนั้นนะ สมัยพระพุทธเจ้าที่พยากรณ์ที่ว่าท่านสร้างทางให้พระพุทธเจ้าเดิน แล้วไม่เสร็จ ท่านเอาตัวท่านนอนราบไป แล้วพระพุทธเจ้าพยากรณ์ พระสมณโคดมเราหนีแหละ พระพุทธเจ้าพยากรณ์ นอนราบไปๆ ทิเบตเขาก็ถือกันอย่างนั้น แล้วแต่ว่าในพระไตรปิฎก ในบาลี ตรงไหนมันเป็นหัวใจ แล้วถ้าใครซาบซึ้งก็เอาอันนั้นมาเป็นวัฒนธรรม ถ้าเป็นวัฒนธรรม

ถ้าบารมี ๑๐ ทศโดยวัฒนธรรมมันก็เป็นแค่พิธีกรรม มันเป็นแค่พิธีกรรม แต่ถ้าบารมี ๑๐ ทศจริงๆ มันต้องเป็นแบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นอย่างพระโพธิสัตว์นั้น นั่นนะของจริง ของจริงมัน ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย นี่เราพูดถึงคำว่า “บารมี ๑๐ ทศ”

ฉะนั้น เวลาที่เขาทำกันๆ มันถึงว่า เพียงแต่เราเห็นว่าพระพุทธเจ้าทำ เราก็จะทำตาม ถ้ามันเป็นเรื่องของท่านนะ ระดับของท่าน เราเห็นด้วย ระดับของท่าน ท่าน ศีล ภาวนา

เวลาเราอยู่กับครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า เวลาในธรรมะ ตีรัจฉานวิชา วิชาทางโลก วิชาทางโลก พูดถึงเรื่องของโลกๆ ชักช้านัก ไม่ให้พูดเรื่องอย่างนั้น ให้พูดเรื่องศีล เลขธรรม ให้พูดถึงเรื่องของการเสียสละ ให้พูดถึงการภาวนา ศีลเลขธรรม พระกรรมฐาน พระที่ปฏิบัติเขาถือกันตรงนี้ไง เขาไม่พูดเรื่องโลกๆ

ทีนี้เรื่องของทานมันเรื่องของโลกๆ ถ้าเรื่องของโลกๆ เสียสละทานๆ มันมีความจำเป็นไหม ถ้ามีความจำเป็นๆ คุณ เด็กน้อยเรา เราก็มีการเสียสละให้มันอบอุ่น ให้จิตใจเป็นสาธารณะ

ไซ้ใหม่ อันนี้มันเป็นเรื่องโลกใจ ถ้าเขามีอย่างนั้นนะ มันก็เป็นแนวทาง เราจะบอกว่า แม้แต่แนวทางปฏิบัติมันยังมหาศาลเลย แล้วแนวทางอย่างนี้ เราจะเอายึดอย่างนั้น

ถ้ามีความเข้าใจ บารมี ๑๐ ทศ นี่เราชาติปัจจุบันนะ ๑๐ ชาติ เป็นเตมียี่สิบ เป็นพระสุวรรณสามที่หาบพ่อหาบแม่ นั่นนะบารมี ๑๐ ทศ ก็ชาติหนึ่งใจ บารมีก็ชาติหนึ่งๆ ใจ นั่นมันเป็นบารมีของพระพุทธเจ้า ถ้าพระพุทธเจ้าต้องทำขนาดนั้นใจ ที่เรากลับพระพุทธรูปเจ้ากัน เรากราบไหว้เพราะอะไร เพราะพระพุทธเจ้าจะเกิดแต่ละองค์มันไม่ใช่ของง่ายๆ พระพุทธเจ้าแต่ละองค์ที่จะเกิดได้ต้องมีบารมีขนาดนั้น

ไอ้เราต้องเน้นย้ำการสร้างบารมี ๑๐ ทศ มันเป็นการเอามาระดมเพื่อให้เรามีศรัทธาเพื่อให้เรามั่นคง อันนี้เราคิดแงบวกก่อนนะ ถ้าคิดไปในแง่โลกก็ตลาด มันเอานรกสวรรค์มาซื้อขายกันอยู่นั่นนะ นี่ใจ ถ้ามีความเชื่อฝังหัวไปแล้ว เราเห็นร้อยแปด ไอ้เรื่องอย่างนี้นะ

ฉะนั้นบอกว่า ถ้าเรามีสติมีปัญญาขึ้นมา ไอ้กรณีนี้เราจะเข้าใจ ถ้าเขาบอกว่าเขาเน้นย้ำสร้างบารมี ๑๐ ทศ

ใครจะเกิด ๑๐ ชาติ ๑๐ ทศก็ ๑๐ ชาติ ใครจะเกิด ๑๐ ชาติ แล้วใน ๑๐ ชาตินี้มันจะมีแนวคิดตรงกันตลอด ไม่บิดเบี้ยวเลยไหม ชาตินี้มันยังเด็ดเดี่ยวร้ายอยู่เลย ชาตินี้เอาบ้างไม่เอาบ้าง เอาครึ่งๆ กลางๆ อยู่แล้ว ๑๐ ชาติจะไม่ให้บิดพลิ้วเลยนี้

ชาตินี้ทำให้ได้เถอะ ถ้าเอาตามข้อเท็จจริงนะ แต่ถ้าเอามา มันเป็นการตลาด ว่าอย่างนั้นเลยละ ถ้าเป็นการตลาด ถ้าการตลาดมันเกี่ยวกับการภาวนาใหม่ มันไม่เกี่ยวกับการภาวนาเลย

นี่พูดถึงเวลาเขาถามใจ เวลาเขาถามมามันตรงตัว เพราะโลกเป็นอย่างนี้อยู่แล้ว เวลาครูบาอาจารย์ หลวงตาท่านพูดเลย ภาวนาพอเป็นพิธี พอหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำจนมีความเชื่อถือ

ในการประพฤติปฏิบัติเขาสร้างสำนักปฏิบัติกัน แล้วต่อไป เห็นไหม ในบาลีพูดไว้เหมือนกัน ต่อไปมันเป็นฆราวาสสอนธรรม พระนี้ไม่มีศักดิ์ศรีเลย เพราะพระนี้ไม่น่าเชื่อถือ แต่ถ้าฆราวาสน่าเชื่อถือนะ ตอนนี่ฆราวาสที่เขามีชื่อเสียงทางสังคมเขาเปิดสำนักปฏิบัติกันทั้งนั้นนะ แล้วคนเต็ม เต็มเลยนะ ไปดูวัดสิ มีแต่หมาวิ่งอยู่รอบวัดเลย คอยกินเศษอาหาร แต่ตามสำนักปฏิบัติเต็มเลยนะ แล้วฆราวาสสอนด้วย พระไม่เกี่ยว นี่มันพูดถึง เพราะพระไม่มีศักดิ์ศรี

ทีนี้ถ้าบวชเป็นพระๆ แล้ว อวดอุตตริมนุสสธรรมมันเป็นปาราชิก มีคุณธรรมขนาดไหน ท่านก็เก็บไว้ในใจของท่าน แล้วถ้าคนที่มีความงามความดีจริงของท่าน ท่านอยู่ในใจของท่าน

ท่านไม่พูดออกมาหรอก เพราะพูดออกมาแล้วคนมันเข้าใจไม่ได้ ถ้าคนจะเข้าใจได้ ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านไม่พูดอะไร ท่านสอนให้ปฏิบัติ

หลวงตาท่านพูดประจำ อยู่กับหลวงปู่มั่นมา ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นทุกๆ องค์เลย ไม่เคยได้ยินหลวงปู่มั่นพูดเลยว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านไม่เคยพูดจากปากท่านเลยว่าท่านเป็นพระอรหันต์ แต่ท่านสอนให้คนอื่นเป็นพระอรหันต์ได้ ท่านสอนให้ลูกศิษย์เป็นพระอรหันต์หมดเลย ท่านสอนนะ ท่านสอนให้วิธีการปฏิบัติ

พอคนไปรู้ เอ๊ะ! เราทำได้ยังไงเนี่ย คนสอนเราต้องรู้ดีกว่าเราจริงไหม ขนาดเรารู้ แล้วคนสอนเราจะรู้ขนาดไหนวะ เราปฏิบัติไปผัวะๆ บ้างจัดตั้ง แล้วที่รู้นี้หลวงปู่มั่นเป็นคนบอกหมด ทำอย่างนี้ๆ ท่านบอกทำอย่างนี้ แล้วมีรู้อย่างไรเอง พอรู้อย่างไรเอง คนสอน อ้าว! ถ้าคนสอนไม่รู้แล้วสอนได้อย่างไร ฉะนั้น ครูบาอาจารย์ของเราถึงเคารพครูบาอาจารย์มาก เคารพหลวงปู่มั่นมาก แล้วท่านไม่พูดออกไปนี่ไง

แต่นี้มรณาสอนธรรมพูดอะไรก็ได้ เขียนอย่างไรก็ได้ จะชี้แจงอย่างไรก็ได้ ไม่มีความละเอียด ไม่มีความละเอียดในใจเลย แต่ครูบาอาจารย์ของเรามีความละเอียดในใจ ท่านสอนให้ประพฤติปฏิบัติ สอนให้เป็นจริงใจ เพราะอะไร เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งพระอานนท์ไว้เลย “อานนท์ เธอบอกเขาจะให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด ปฏิบัติบูชาเราเถิด” แล้วเอ็งจะไปเอาบารมี ๑๐ ทศที่ไหนอีก

ท่าน ศील ภาวนา มีทานร้อยหนพันหนไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนหนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยหนพันหนไม่เท่ากับทำสมาธิเกิดได้หนหนึ่ง ทำสมาธิได้ร้อยหนพันหนไม่เท่ากับเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมาหนหนึ่ง แล้วเอ็งภาวนาอยู่ที่นี่ เอ็งจะได้บุญขนาดไหน ร้อยหนพันหนบวกเข้าไปสิ

แล้วบอกว่า “ต้องไปบารมี ๑๐ ทศ ต้องถอยไปบารมี ๑๐ ทศก่อนแล้วค่อยมาภาวนา ผมงก็เลยไปไม่ถูกเลย” เขาวานะ

นี่ไง เราจะยกตัวอย่างเป็นเรื่องไป บารมี ๑๐ ทศ มันเป็นเรื่องของธรรมและวินัย ธรรมวินัย เรื่องบารมี ๑๐ ทศจำเป็นไหม สุดยอดไหม

สุดยอดๆ เพราะไม่มีบารมี ๑๐ ทศจะไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะบารมี ๑๐ ทศ พระพุทธเจ้าบำเพ็ญมา พระพุทธเจ้าสมณโคดมของเราบำเพ็ญมา ท่านบำเพ็ญของท่านมาท่านถึงเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สุดยอดไหม สุดยอด

แล้วอย่างพวกเราละ...ขี้ตื่น ขี้ตื่น ขอให้กำหนดพุทธโธได้ก็เก่งแล้ว จะบารมี ๑๐ ทศ มันจะทศไหนละ

นี่พูดถึงนะ เวลาพูดเขาพูดได้ แต่ถ้าเรามีสติปัญญา สาธุ นะ ถ้าเขามีเป้าหมาย มีการทำเพื่อคุณงามความดี สิ่งที่เป็นคุณงามความดี ความดีคือความดี คนเราทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใครทำคุณงามความดีนั่นคือคุณงามความดี ใครทำคุณงามความดีคือบุญกุศลของเขา

ใครทำความชั่ว ใครทำทุจริต ใครทำสิ่งใดเป็นผลทับซ้อนในใจของเขา นั่นเป็นความชั่ว แต่อ่าง อ่างธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใ้พวกเราใ้พวกไม่มีอุทมิภาวะ ใ้ข้างในกลวง ฟังแล้วฟังเลยนะ “ไอ้โฮ! จริงนะ ใ้พวกเรานี้นั่งแล้วเจ็บหลัง พุทโธก็ไม่ได้สักที อู๋ย! โคตรลำบากเลย สงสัยจะต้องไปสร้างบารมีก่อนแล้ว”

กว่าเราจะมาปฏิบัติได้นะ เราต้องมีศรัทธามีความเชื่อของเรานานนี้นะ ถ้ามีความเชื่อแล้วเราทำของเรา นี่พูดถึงว่าบารมี ๑๐ ทศจำเป็นใหม่ จำเป็น

ฉะนั้น เขายกตัวอย่างว่าพระพุทธเจ้า เวลาคนที่เป็ญาตีของเขา เขาบอก “ยกตัวอย่างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบำเพ็ญมาจนได้ตรัสรู้ สรรวมกาย วาจา ใจ แต่การภาวนาให้ภาวนาไปตามอัธภาพ ไม่นั่นเรื่องการภาวนาเป็นจริงเป็นจัง”

เวลาเราเห็นแค่นี้มันก็รู้อยู่แล้ว ถ้าทำทานก็ทำทานตลอดไป ถ้าทำทาน เห็นไหม ดูลิเวลาวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เมืองไทยทั้งเมืองเลย ประเทศไทยทั้งประเทศเลย วันวิสาขบูชา วันต่างๆ ทุกคนไปวัดหมดเลย นั่นก็ไปทำทานไง นี่ก็ไปทำทาน นั่นระดับของทาน ถ้าอย่างนั้นเราก็เห็น

นี่เขาเน้นเรื่องบารมี ๑๐ ทศ แต่เรื่องการภาวนาทำพอตามอัธภาพ

ทีนี้ของเรา ถ้าเราจะทำจริงของเรา ถ้าเราทำจริงของเรา เราจะเอาจริงเอาจังของเรา เห็นไหม

สิ่งที่มีบารมี เขาว่า “ถ้าไม่มีบารมี ๑๐ ทศเลย มันจะภาวนาไม่ได้ อย่างเช่นเขาบอกว่าถ้าบารมี ๑๐ ทศเต็ม ไปเกิดเป็นเทวดา แล้วไปอยู่บนสวรรค์ พระพุทธเจ้าหรือพระสาวกจะนำทางไปเอง”

แล้วถ้าเขานำทางไปแล้วเราไม่ยอมไปละ เพราะเรามีบารมีมากกว่านะ เพราะเรามีบารมี ๑๐ ทศ แล้วเขาจะมานำเราไป เราไม่ไปละ

นี่ไง เวลาคน เราเคยพูดบ่อยๆ ชาวพุทธเรา พวกเราอ่านพระไตรปิฎกกันมาว่า ถ้าเกิดพร้อมพระศรีอริยเมตไตรยแล้วเราจะภาวนาง่าย ทุกคนก็คิดอย่างนั้น

แต่เราถามกลับว่า เอ็งมีสิทธิ์อะไร เอ็งได้ทำอะไรไว้ แต่ถ้าเราได้ทำบุญกุศลไว้ เราอธิษฐานไว้ เราตั้งเป้าไว้ เออ! เราก็มีโอกาส นี่ไง มันต้องมีการกระทำทั้งนั้นนะ เรียกว่าสายบุญสายกรรมไง

ดูสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดถึง ลูกศิษย์ของพระสารีบุตร ปัญญาวิมุตติ เป็นสายปัญญาหมดเลย ลูกศิษย์ของพระโมคคัลลานะมีฤทธิ์หมดเลย ชอบ เขาสร้างบุญสร้างกรรมร่วมกันมา ถ้าสร้างบุญสร้างกรรมร่วมกันมา เวลาพูด เวลาแสดงสิ่งใดมันเห็นชอบกันไปหมด ลูกศิษย์เทวทัตลามกหมดเลย ถ้าพูดเรื่องโกหก ชอบ พูดเรื่องเอาวัดเอาเปรียบคนอื่น ชอบ ลูกศิษย์เทวทัต ถ้าลูกศิษย์ของพระสารีบุตร ก็ชอบไป นี่สายบุญสายกรรม

ถ้าเขาสร้างบุญสร้างกรรมกันมา เห็นไหม ดูสิ เพื่อนเราพูดอะไร เออ! ชอบจัง ใบบางคนพูดแล้วไม่ชอบเลย นี่สายบุญสายกรรม เขาได้สร้างบุญสร้างกรรมร่วมกันมา ถ้าเขาสร้างบุญร่วมกันมา มันพูดอะไร เหมือนเราเจอคนถูกชะตาเต็มทีเลย บางคนไม่เคยเจอหน้ากันเลย เจอที่แรกมันขวางไปหมดเลย คนเรามันได้สร้างมา สร้างมาแล้วมันขับลงที่นั่นทั้งนั้นนะ

ทีนี้บอกว่า ถ้ามีบารมี ๑๐ ทัศแล้ว เทวดาหรือพระพุทธเจ้าจะมาชักนำไปเลย

ถ้าเขามาชักนำไปแล้วเอ็งไม่ไปละ เขาชักนำ เอ็งก็ไม่ได้ประโยชน์หรอก เพราะเวลาจริงๆ เวลาตรัสรู้มันตรัสรู้ด้วยมรรค คือตรัสรู้ด้วยคุณธรรม ตรัสรู้ด้วยศีล สมาธิ ปัญญาในใจของตน ถ้าเขามานำไป เขาก็นำอยู่ข้างนอก

เราพูดบ่อย เวลาคนขึ้นดื่มน้ำนี้ คนป่วยเขาเอาเปลมาหามก็ไปแล้ว แต่เราแก้ปัญหิตของคนที่ง่ายใหม่ ความคิดของคน เราจะพูดให้เขาเข้าใจ ง่ายใหม่ แต่ถ้าร่างกายของเขา ถ้าเขาไปนอนขวางใครที่ไหนนะ เราก็เอาเปลไปหามก็จบ มึงมานั่ง เดี่ยวงูจัดออกได้หมดละ แต่ความคิดจัดออกได้ไหม เราจะบอกว่า กิเลส เขาไม่ใช่ว่ามาชวนเอ็งไป เอ็งจะไปพันกิเลส...ไม่ใช่

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาสอนชฎิล ๓ พี่น้อง เขาบูชาไฟอยู่ ไปทรมานเขา บูชาไฟ พวกพราหมณ์ยังบูชาไฟกันอยู่ที่นี่ หนุมาน อยู่ที่นี่นะ ชฎิล ๓ พี่น้องเขาทำอย่างนี้มา พระพุทธเจ้าเวลาทรมาน “เธอไม่ใช่พระอรหันต์”

ถ้าพระอรหันต์ เทศน์อาทิตตปริยายสูตรเลย ตาเป็นของร้อน หูเป็นของร้อน ใจเป็นของร้อน ร้อนเพราะโทสะคิดนา โมหะคิดนา แล้วเขาคิดตาม ไปเทศน์ธัมมจักขุ พระอัญญาโกณฑัญญะคิดตาม ใจคิดตาม ใจปัญญาที่มันหมุนนั่นนะ มันจะตรัสรู้หรือไม่ตรัสรู้มันอยู่ตรงนั้น

นี่ก็เหมือนกัน ไปเกิดเป็นเทวดาแล้วเขาจะมาชักนำไป

เขาจะเอารถมาเข็นไปใช้ไหม เขาจะชักนำไปอย่างไรละ ใช้สายพานหรือ

ครูบาอาจารย์ เวล่านักปฏิบัติของเรา เขาจะพูดให้สะกิดใจ พูดให้เราเกิดปัญญา นี่การ
แก้จิต แก้จิตเขาแก้กันอย่างนี้

ไฉนบอกว่า มีเทวดาเขาจะมาจุ่งไปเลย

นั่นก็ศฟิง รอบเมรุณะ ๓ รอบ พระจุณณะ จุ่งอย่างนั้นนะ

คนภาวนาเป็นนะ มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้ เห็นไหม เขาบอกว่า เขาโคจะไม่เกิด
บนศีระะหมา สุนัขมันเกิดไม่ได้ มันมีคำ เขาเต่า เขาโคมันจะไม่เกิดบนหัวสุนัข นี่ก็เหมือนกัน
มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้เลย

นี่เขาพูดใจ “กระผมฟังแล้วผมอิงไปเลย อ้าว! แล้วเราจะไปไหนเนี่ย”

กรณีนี้เราถึงบอกกรณีตกทอง กรณีตกทอง ทองอยู่ในคอเราแท้ๆ เลย เวลาคนเขาเอา
มา เขาเอาทองเส้นใหญ่มาตกข้างหน้า แล้วก็มีหน้าม้ามา “อู้ฮู! ทองดีอย่างนั้น ทองดีอย่างนี้
ต้องแบ่ง” ใ้เราด้วยความโลภก็ไปกับเขา นี่กรณีตกทอง เพราะอะไร เพราะเราไม่มีปัญญา

เรามีปัญญา เขาพูดอะไรมา ไร้สาระ คือทองก็เส้นก็ไม่เอา ทองในคอของฉันของแท้ ถ้า
ทองในคอของฉันของแท้ อันที่ตกอยู่เส้นจะใหญ่ขนาดไหนต้องไปร้านทองก่อน ให้ที่ร้านทองเขา
ดูว่าจริงหรือเปล่า

นี่ก็เหมือนกัน เขาจะพูดอย่างไรมันเป็นคำพูดของเขา ตกทองไป ถ้ามีบารมี ๑๐ ทศแล้ว
เดียวเขาจะมาจุ่งไปเป็นพระอรหันต์เลย

จริงหรือเปล่า จริงหรือ ใครจุ่งใครได้ ถ้าจุ่งได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจุ่งไป
หมดแล้ว

พระในสมัยพุทธกาลมาต่อรองพระพุทธเจ้าร้อยแปด ถ้าไปค้นคว้าในพระไตรปิฎกจะ
เห็นเลย พระที่ดีๆ มาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาเป็นลูกศิษย์ลูกหา องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าสอนจนเป็นพระอรหันต์ พระที่บารมีไม่ถึงมาต่อมารองจะให้พระพุทธเจ้า
พาไปเที่ยวสวรรค์อย่างนั้น

พระพุทธเจ้าถามว่า “เราสัญญากับเธอไว้หรือ”

“ไม่ได้สัญญา”

“ถ้าไม่ได้สัญญา ลีก็ลีไปสิ” ในพระไตรปิฎกเยอะเยะ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเขาจะพูดอะไรก็ได้แต่ “ผมนี่อึ้งเลย”...เกือบจะถอดทองให้เขาแล้ว ถอดทองให้เขาก็กะใจ “โอ้โฮ! ปฏิบัติมาเกือบตาย ภูไปสร้างบารมีดีกว่า” ถอดทองให้เขาเลย แล้วได้อะไรมา ได้ทองเก้ ไปทำทาน

ระดับของท่าน เราก็ทำมาแล้ว ท่าน ศีล ภาวนา ที่เราภาวนาอยู่นี้มันควรเกิดปัญญา เขา ภาวนา ทำสมาธิ คนทำสมาธิ เด็กๆ เรียนหนังสือไม่ดี ให้ทำพุทโธๆ ให้ทำสมาธิ มันจะเรียนหนังสือดีมากเลย เพราะเดียวไปอ่านหนังสือมันจะเข้าใจ

เราไม่มีปัญญาเลย นั่งสมาธิๆ มันจะเกิดปัญญารึขึ้น คนนั่งสมาธิมันจะมีข้อมูลร้อยแปด มันจะไหลเข้ามาในสมองเลย เราก็พิจารณาของเราสิ อะไรถูก อะไรผิด อะไรดี อะไรไม่ดี มันก็ฝึกหัดปัญญาของเรา ถ้าเรามีปัญญาของเราขึ้นมา ทองแท้

แล้วทองแท้ เขาก็บอกว่า “ที่ทำๆ อยู่นี้ผิดหมดเลย ทำแล้วไม่ได้ เพราะบารมี ๑๐ ทศไม่ถึง”

ถอดทองของเราไปให้เขาเลย แล้วไปเอาทองของเขาไปสร้างทานกันใหม่ไง มันจะมาก ทอง แล้วตกทอง แล้วเราไม่มีวิมุติภาวะก็ไปเลย

แต่ถ้าเรามีวิมุติภาวะ ใครเอาทองอะไรมาตกก็ไม่เอา ทองของฉันของจริง ท่าน ศีล ภาวนา เราขึ้นมาขั้นระดับของการภาวนาแล้ว ถ้าเราขึ้นมาขั้นของภาวนา ให้ท่านร้อยพันพันหน ไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง เรามีศีลบริสุทธิ์ร้อยพันพันหนไม่เท่ากับทำให้เกิดสมาธิได้หนึ่ง แล้วเรามีสมาธิร้อยพันพันหนไม่เท่ากับเกิดภาวนามยปัญญาหนึ่ง ดูสิ แล้วเราขึ้นมาขั้นไหนแล้ว เราขึ้นมาขั้นไหนแล้ว

แต่เวลามันเป็นเรื่องปกตินะ ถ้าเราไปภาวนานี้ทุกข์ใหม่ ทุกข์ ลำบากใหม่ ลำบาก ลำบากเพราะอะไรละ ลำบากเพราะกิเลสกับใจของเรามันคู่ซี้ กิเลสกับใจมันซี้กัน มันเป็นบัดดี มันอยู่ด้วยกันมานาน แล้วจะผลัดมันออก มันไม่ค่อยยอมไป มันลำบากตรงนี้ มันลำบากตรง กิเลสมันครอบงำใจเรานี่ แล้วเราจะทำให้มันเป็นสมาธิก็แสนยาก เวลาธรรมะจะเป็นคู่ซี้นี้ไม่ค่อยเอา แต่กิเลสชอบ ไปเที่ยวดีกว่า ไปเที่ยวก่อน เดี่ยวค่อยมา พຼ່ງนี้ค่อยภาวนาก็ได้ อู้ฮู! ภาวนามากไม่ได้หรอก ภาวนาแล้วเดี๋ยวเป็นพระอรหันต์ไปก่อน เดี่ยวเร็วเกินไป เวลากิเลสมันยุ่ง ใจ ชอบ ถ้าเวลาเป็นธรรมะขึ้นมามันบอก อู๋! เราต้องจริงต้องจัง ไม่ชอบ ไม่ชอบ นี่มันยาก ยาก ตรงนี้ มันยากเพราะกิเลสของเรา แล้วกิเลสของคนมันไม่เท่ากัน บางคนเข้มแข็ง บางคนทำคุณงามความดี เราต้องทำของเราอย่างนี้ไง

“กระผมเลยอึ้งไปเลย”

โอ้โฮ! โอ้คำนี้ทำให้เราสะอึกเลยนะ ถ้าเป็นเรานะ โอ้คนที่มาพูด ญาติของโยม เราถีบไปเลย ภูข้ามมึงไป ๓ ชั้น ๔ ชั้นแล้ว ภูภาวนาอยู่เนี่ย มึงแค่สร้างบารมีอยู่นั่น

ฉะนั้น เวลาเราปฏิบัติแล้วมันก็มีตรงนี้แหละ ตรงที่เวลาภาวนาไปแล้วส่วนใหญ่คนมาถามว่า “หลวงพ่อ ผมทำแล้วมันไม่ค่อยได้ผล”

เราก็บอกว่า จริตนิสัย มันที่อินทรีย์ คำว่า “อินทรีย์” เห็นไหม คนที่เข้มแข็งขึ้นมามันมีเหตุมีผลขึ้นมาจะต่อตรงกับกิเลสของเรา โอ้คุณนี่ ภูไม่คบมึงแล้ว มึงหลอกภูมาตลอดเลย คนที่เข้มแข็งเดินจงกรมเหนื่อยไหม เหนื่อย เดินจงกรมทุกข์ไหม ทุกข์ แต่ทุกข์แล้วเราได้อะไร หนึ่ง สุขภาพดี คนเดินจงกรมจะเดินถูกต้องได้ยาวไกล สุขภาพก็ไม่ค่อยเจ็บไข้ได้ป่วย นี่เราทำเราทำได้ประโยชน์แล้ว

เดินจงกรมเนี่ยะ เรามีสุขภาพที่แข็งแรงขึ้นมา อาหารเรากินเราอยู่พอสมควรของเรา เราประหยัดมัธยัสถ์ของเรา เรามีทรัพย์สินเงินทองเหลือของเรา ชีวิตเราก็มีความสุขของเราแล้วแหละ มันได้ๆ อยู่แล้ว เห็นไหม เดินจงกรมก็ได้ นั่งสมาธิก็ได้ ถ้าคนที่มึนสติมีปัญญา เรามาขั้นของการภาวนาแล้ว ถ้ามาขั้นของภาวนา เราจะย้อนลงกลับไปขั้นของทานอีกหรือ

เวลาไปทำใหม่ๆ ก็ขอบนะ เพราะมันแบบว่ากระแสดังคมใจ คนเขาเฮฮาก็สนุกดี แต่ไปสักหนสองหนเบื่อแล้ว จืด ครั้งที่แล้วก็อย่างนี้ คราวนี้ก็เหมือนเดิมเลย

เพราะพิธีกรรมมันก็ถอดมาจากศาสนาพิธี แต่เนี่ยรสชาติมันจืดแล้ว ถ้าเราเป็นการตลาดใช้ใหม่ เราก็ต้องพลิกแพลงแล้ว เดี่ยวจะพาไปเที่ยวสวรรค์ เดี่ยวจะพาไปดูวิมานของเจ้าของเลย อู๋ ฮู! ตาพองเลย ไปเรี่ยนะ เพราะอะไร อะไรก็แล้วแต่ทำบ่อยๆ แล้วมันจืด แต่ถ้าจืดแล้วเราจะเรียกศรัทธาไว้ทำอย่างไร มันเป็นแนวทางทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าเรามีสติมีปัญญา เราทำทานของเราก็ทำทานด้วยบัณฑิตใจ เราเสียสละเพื่อคุณธรรมของเรา เราเสียสละเพื่อหัวใจของเราไป ให้มันเข้มแข็งขึ้นมา เราเสียสละ เรารู้ว่าเราเสียสละเพื่ออะไร แล้วเสียสละแล้วมันก็สร้างอำนาจวาสนาบารมีมา ถ้าสร้างบารมีมา อินทรีย์อินทรีย์มันแก่กล้า เพราะสัทอินทรีย์ ศรัทธา ศรัทธาแก่กล้า สตินทรีย์ก็สติมั่นคง นี่ถ้าเราฝึกหัดๆ อินทรีย์มันจะเข้มแข็งขึ้น ถ้าอินทรีย์มันเข้มแข็งขึ้น มันภาวนามันก็ชัดเจนขึ้น พอภาวนาขึ้นมามันก็มีฐานรองรับขึ้น มันมีที่มา เห็นไหม สัมโพธิฌงค์ เราฝึกหัด เราปฏิบัติขึ้นมา นี่ของจริงมันอยู่

นี่ไง “อานนท์ เธอบอกเขาเถิด ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด” พอปฏิบัติบูชามันจะพิสูจน์กันที่นี้แหละ มันเหมือนเรานี้แหละ ต่างคนต่างกลับเข้าบ้านของตน แล้วดำรงชีพของตัวเองขึ้นมาให้ได้ ถ้าใครดำรงชีพได้ คนนั้นเอาตัวรอดได้ นี่มันก็เป็นประโยชน์ขึ้นมา

ฉะนั้น สิ่งที่เขาบอกว่าเวลาเขาพูด ถ้าจะบอกว่าบารมี ๑๐ ทัศมันจำเป็นไหม

มันเป็นธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างพวกเรา เราก็พยายามทำดีที่สุด ทำดีที่สุด แต่ถ้าทำอย่างนั้นเลย พระพุทธเจ้าเกิดได้ครั้งละ ๑ องค์ แล้วเวลา ๑ องค์แล้วพุทธันดรมันยาวไกลมาก พระพุทธเจ้าไม่มีเกิดซ้อน ไม่มี พระพุทธเจ้าเกิดองค์เดียวเท่านั้น แล้วเกิดแสนยาก

แล้วถ้าเป็นเรา เราเพิ่งปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ เราปรารถนาตอนนี้ไม่รู้อีกเมื่อไหร่ ไม่รู้อีกเมื่อไหร่เลย เราจะต้องเวียนตายเวียนเกิดอีกเมื่อไหร่ เพราะอะไร เพราะพระศรีอริยเมตไตรยจองไว้แล้ว เพราะอำนาจวาสนาบารมีแข่งกันไม่ได้ อนาคตวงศ์อีก ๑๐ องค์ แล้วเราจะไปเข้าแถวตรงไหนวะ เราจะไปเข้าแถวตรงไหนละ เพราะอะไรไม่รู้ใหม่ เพราะว่าเราสร้างบุญสร้างกรรมกันมาเยอะนะ

ฉะนั้น เราจะบอกว่า ถ้าบารมี ๑๐ ทัศ ๑๐ ทัศก็ ๑๐ ชาติ แล้วชาติปัจจุบันนี้ ในชาติปัจจุบันนี้ ในชาติปัจจุบัน ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปัจจุบันธรรมนี้ ถ้าคนที่เกิดในชาติปัจจุบันนี้มีสติมีปัญญาระลึกถึงธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงตาท่านใช้คำว่า “คนไม่มีอำนาจวาสนาไม่มีโอกาสนับถือศาสนาพุทธ”

แล้วเราเป็นชาวพุทธ เราเกิดเป็นมนุษย์แล้วเรามานับถือพระพุทธศาสนา เรามีอำนาจวาสนาหรือยัง ถ้ามีอำนาจวาสนาขึ้นมาแล้วเราต้องสร้างปัญญาของเราให้เข้มแข็งต่อเนื่องขึ้นไป ไม่ใช่ย้อนกลับไประลึกอีก ๑๐ ชาติ แล้วชาติปัจจุบันนี้กุโยนทิ้งเลยนะ แล้วกูต้องไปกำเนิดใหม่อีก ๑๐ ชาติ จะไปสร้างบารมี ๑๐ ทัศนั้น ไฉน! ปวดหัวๆ นี่เอาข้อเท็จจริงใจ

ฉะนั้น เราจะบอกว่า ทองคำในตนเอาเก็บไว้ อย่าให้เขามาตกทอง ไปเอาสิ่งที่เรายังไม่แน่ใจว่ามันอยู่ที่ไหนเลย แต่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันเป็นอดีตนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญปฏิภาณการอย่างนี้มาถูกต้อง บารมี ๑๐ ทัศนี้สุดยอดสุดยอดของพระโพธิสัตว์ สุดยอดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถ้ามนุษย์ทุกคนจะทำแบบนั้น จะทำคุณงามความดีแบบนั้น สาธุ! ทำได้ทั้งนั้นนะ ทำดีไม่มีปัญหาหรอก ใครทำคุณงามความดีเป็นความดี ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใครทำคุณงามความดีเป็นคุณงามความดี

แต่เวลาคุณงามความดี บารมี ๑๐ ทัศ ทาน ศีล ภาวนา เวลาเรื่องของภาวนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดกับพระอานนท์ไว้ “อานนท์ เธอบอกเขานะ ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด” แล้วพวกเราปฏิบัติบูชาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่เป็นคำพูดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ไม่ใช่คำพูดของญาติของโยม เพราะญาติของโยมเขาบอกว่าวัดเขาทำบารมี ๑๐ ทัศ ญาติพูด ขรวาสพูด

แต่นี้พระพุทธเจ้าพูด พระพุทธเจ้าพูดกับพระอานนท์ พระพุทธเจ้าพูดเอง บอก “ปฏิบัติบูชาเราเถิด อย่าบูชาเราด้วยอามิสเลย” อามิสก็ทานนั่นไง บารมี ๑๐ ทศนั่นไฉน นั่นแหละอามิส แต่ปฏิบัติบูชานี่เอาจริง ๆ เลย เอาจริง ๆ แล้วก็จริง ๆ

ทีนี้พอจริง ๆ แล้ว แล้วผมปฏิบัติจะปฏิบัติได้ไหม

เวลาปฏิบัติไปแล้ว มันปฏิบัติแล้วไม่ได้ผล ก็เพราะเขาชู้ไง เขาเอาทองเก็มาชู้ทองจริง บอกว่า “ถ้าไม่ปฏิบัติบารมี ๑๐ ทศ ภาวนาจะไม่ได้”

เออ! เอาของเก็มาชู้ของจริงเลยนะ ไข่ได้ไม่ได้มันเป็นสิ่งที่เราสร้างมาใช้ใหม่ ตอนนี่เรา มาเกิดเป็นมนุษย์ใช้ใหม่ อานาชาสนาเท่าไรก็อยู่ในใจเราใช้ใหม่ แล้วปัจจุบันนี้เราคิดของเรา อย่างนี้ เราปฏิบัติอย่างนี้ มันผ่านอันนั้นมาหรือยัง มันผ่านมาแล้ว ถ้าเราปฏิบัติแล้วเราปฏิบัติ ของเราให้ได้สิ

ทีนี้มันเป็นคำถามเขาบอกว่า แต่ก่อนเขาก็อยู่ทางโลก เขาก็ทำของเขา แต่พอมาศึกษา ธรรมะของครูบาอาจารย์แล้วกระผมจึงเข้าใจว่าให้ถือศีลอย่างจริงจังและภาวนา ถ้าไม่ภาวนาก็ ละเทะอย่างนั้น เขาเลยเคร่งครัดขึ้นมา ภาวนาขึ้นมาทุกวันนี้ วันละไม่ต่ำกว่า ๓-๔ ชั่วโมง แต่ พอฟังญาติพูดแบบนี้ปั๊บ ผมเลยเกิดความสงสัยมากและกลัวมากกว่าปฏิบัติอย่างไรจึงจะทำให้ บารมีที่เป็นทุนก่อนจึงจะภาวนาได้

บารมีมันเป็นนามธรรม ทีนี้เวลาโยมมีความคิดว่าเมื่อก่อนละเทะมาตลอดเลย ตอนนี่ มาประพฤติปฏิบัติแล้ว...นี่ก็เป็นบารมีแล้ว บารมีเพราะว่าชู้มธุรพียใช้ใหม่ ใครที่มีความ ผิดพลาดอย่างไร คนอื่นบอกมธุรพียให้เรา นั่นเขาจะชู้มธุรพียให้เรา แต่เนี่ยเราคิดขึ้นมาได้เอง เราคิดได้เองว่าเมื่อก่อนเราก็ก้ามะเลเทมา พอศึกษาธรรมะของครูบาอาจารย์แล้วเราประพฤติ ปฏิบัติทำจริงทำจังของเราขึ้นมา แล้วเรามาปฏิบัติของเรา แต่มันเสียอย่างเดียวเท่านั้นนะ พอ ญาติมาพูดอย่างนั้นผมก็เลยสงสัยมากเลย

ทองเก็นะ คำพูดของเขา เขาพูดว่า ถ้าไม่มีบารมี ๑๐ ทศ ไม่มีอะไร ภาวนาไม่ได้

แล้วบารมีอยู่ที่ไหนล่ะ แล้วจะภาวนาอย่างไรล่ะ แต่เนี่ยเราภาวนาของเราแล้ว เรามีครูบา อาจารย์แล้ว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านภาวนา ท่านสิ้นกิเลสไปแล้ว เราปฏิบัติของเราได้ เต็มที่แล้ว

หลวงปู่มั่นท่านปรารภนาเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านจะไปสร้างบารมี ๑๐ ทศเหมือนกัน แต่ ท่านก็ได้ลา แล้วท่านประพฤติปฏิบัติแล้วท่านก็สำเร็จไปแล้ว อย่างของเรา เราก็ปฏิบัติของเรา เราทำคุณงามความดีของเรา ถ้าเราจะได้คุณธรรมขนาดไหน ได้ศีล ได้สมาธิ ได้ปัญญา มาก น้อยแค่ไหน เราก็ทำของเราให้จริงจังของเรา มันจะเป็นสมบัติของเราไป

ถ้าจะไปบารมี ๑๐ ทศมันไปเริ่มต้นใหม่ไง มันไปเริ่มต้นใหม่นะ แล้วเริ่มต้นขึ้นมา พอถึงที่สุดแล้วก็ต้องมาภาวนาอย่างนี้ เวลาบารมี ๑๐ ทศเต็มแล้วก็ต้องมานั่งพุทโธอย่างนี้ ถ้าบารมี ๑๐ ทศเต็มแล้ว

เขาบอกว่า ถ้าบารมี ๑๐ ทศเต็มแล้วจะมีเทวดา จะมีพระพุทธรูปเจ้าจะมานำทางเลย

แล้วตอนนี้เราพุทโธๆ อยู่แล้ว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านนำทางอยู่แล้ว ถ้าเอ็งจะไปสร้างบารมี ๑๐ ทศ สุดท้ายแล้วก็ต้องมาทำอย่างนี้ แล้วตอนนี้มาอยู่ตรงนี้แล้ว แล้วเอ็งจะกลับไปทางไหนอีกหรือ อะไรของเอ็ง

นี่พูดถึงนะ เรื่องของญาติของโยมพุทโธอันนั้นมันเป็นปัญญาของเขา มันเป็นความเชื่อของเขา มันเป็นความเห็นของเขา แต่ความเห็นของโยม ที่เราเห็นคุณค่า เห็นคุณค่าตอนบอกว่า แต่ก่อนโยมก็ส่ำมะเลเทเมา แต่พอได้มาศึกษาธรรมะของครูบาอาจารย์แล้วถึงเห็นเป็นความจริง ความจั้งขึ้นมา โยมถึงได้ปฏิบัติมา

นี่คือปัญญาของโยมแท้ๆ เลย นี่โยมค้นคว้ามาเองเลย นี่โยมรู้โดยปัจจัยจัดตั้ง รู้โดยหัวใจของโยมเลย แล้วญาติของโยมเขามีอะไร มันน่าเชื่อถือถือว่าประวัติครูบาอาจารย์ที่โยมอ่านมาแล้วหรือ ญาติของโยม ที่ญาติของโยมพุท กับโยมที่ศึกษาธรรมะของครูบาอาจารย์มานี้ อะไรมีคุณค่ามากกว่ากัน อะไรมีน้ำหนักมากกว่ากัน แล้วโยมก็ทำดีมาแล้ว มีคุณค่ามาแล้ว ทำไมไปเชื่อเขาละ ทำไมไปเชื่อเขา

กลับมา กลับมาตั้งสติแล้วปฏิบัติของตน ตนมาถูกทางแล้ว ไครมาชักใบให้เรือเสีย แล้วก็ล่มปากอ่าว แล้วก็ไปกับเขา ตั้งสติให้ดี ตั้งสติให้ดี แล้วเวลาภาวนาทุกข์ยากไหม ทุกข์ แต่ถ้ามันทำได้นะ ได้ศีล ได้สมาธิ ได้ปัญญาแล้ว มันจะเป็นสมบัติของโยมจริงๆ ไม่ใช่ซื้อตามตำรา ไม่ใช่ซื้อของศีล ซื้อของสมาธิ ซื้อของปัญญา เราจะปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นสมบัติของเราจะ ถ้าปฏิบัติขึ้นมาแล้วรู้จริงเห็นจริงแล้ว ไขปัญหาที่โยมถามนี่จบเลย แต่นี้เพราะโยมเริ่มศรัทธา อจลศรัทธา ศรัทธาของคนมันยังคลอนแคลนไง

ถ้าศรัทธาจริงๆ แล้วมันจะไม่คลอนไม่แคลน มันจะจั้งจ้ง ถ้าอจลศรัทธา ได้สมาธิได้ปัญญาแล้วมันคง แต่นี้เรากำลังพยายามฝึกหัดของเราขึ้นมา เห็นไหม ศรัทธามันยังคลอนแคลน ถ้าเป็นอจลศรัทธา ศรัทธาที่ไม่คลอนแคลน ศรัทธาที่มันคง ถ้าศรัทธาที่มันคงเพราะได้รู้ได้เห็นตามความเป็นจริง ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่กรรม เอวัง